

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput V. Eamdem obligationem afferit, probatque divus Gregorius.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

quasi sibi solis vel mundo nati essent, ad fruendum utique honoribus, divitiis ac deliciis secularibus. Quasi solum animales essent, non spirituales. Quasi solum ex carne geniti, non ex spiritu regenerati. Quasi solum essent filii Adam, non filii Dei. Quasi veterem hominem non exuissent, nec sepeliissent in aquis baptismatis. Quasi Christus non emisset ipsos pretio magno, nec acquisivisset sibi per mortem suam, ut qui vivunt, non sibi vivant, sed ei qui pro ipsis mortuus est. Quomodo enim Christo, five Deo, non sibi vivunt, qui de Deo vix cogitant? vix affectus suos, & actus ad Deum dirigunt? quorum & vita tota vix aliud est, nisi temporalis sollicitudo, vix aliud nisi concupiscentia carnis, concupiscentia oculorum & superbia vitæ; vix aliud nisi carnalis cupiditas, & rara, si ulla, Dei charitas? Non illi profectò, sed si soli Christo, non sibi vivunt, qui laudem & gloriam ipsius in omnibus quaerunt, nullamque dilectionem in alio expendunt, quod non ipse, aut propter ipsum sit; ita ut dicere queant: *Vivo ego, iam non ego, vivit verò in me Christus.* Soli proinde illi, quorum vita tota, continuus est cultus, continua laus Dei; adeoque continuum actu vel virtute divini amoris exercitium. Siquidem non colitur ille, nisi amando, inquit Augustinus epist. 120. ad Honoratum; *Et quid est cultus ejus, nisi amor ejus?* 12. Trinit. 14.

CAPUT IV.

Ad superiores regulas Christiani omnes tenentur.

25 **A**T replicantem audio: doctrinam quidem & regulas Evangelicas, tribus prioribus capitibus allatas, optimas esse; continere tamen consilium, non præceptum, saltem adstrictivum omnium Christianorum.

At replicæ isti egregiè occurrit Eminent. Cardinalis Bona in aureo opusculo, quod inscripsit principia & documenta vitæ christianæ p. 1. §. 6. ubi sic: „ Quia plurimi sunt, qui tradita à Christo christianæ perfectionis documenta, nec discere nec servare volentes, ne illa temerè abjecisse videantur, ad illos dumtaxat spectare asserunt qui, claustris inclusi, à sæculi curis alieni sunt; ostendam evidentè „ (nota bene) „ quàm sit inanis & falsa eorum persuasio, ut, hoc errore sublato, veritas patefacta clarescat.

26 „ Verùm quidem est duplici statu Christianorum vitam distingui, mundano & religioso. „ Uterque tamen, diverso licet tramite, ad eundem terminum tendit, & quod attinet ad praxim virtutum, ad mundi contemptum, ad paupertatem spiritus, ad amorem crucis, par utriusque conditio est; hoc solo intercedente discrimine, quòd Religiosi solemnium votorum, regularumque vinculis devincti, strictiori jure, quàm mundani, ad perfectionem tenentur. In reliquis una & eadem vitæ ratio ab utriusque requiritur. Unum & idem Evangelium

omnibus prædicatum est. Cùmque Deus nihil præcipiat nisi charitatem, nihil prohibeat nisi cupiditatem, nulla in his differentia, nulla exceptio personarum reperitur.

Præcepit Salvator noster, nequis verbum otiosum loquatur, rationem de illo redditurus in die judicii, nequis irascatur, nequis concupiscat. nec ullam videmus positam esse distinctionem inter Monachos & Conjugatos. Simili modo, cùm dixit, beatos esse qui lugent, infelices qui ridet: cùm docuit oportere nos semper orare; omnibus renuntiare; vitam odisse; nos ipsos abnegare; injurias patienter ferre; intrare per angustam portam: nullum cerè hominum genus excludit.

Paulus item Apostolus, cùm omnibus Christianis, etiam conjugatis, filiosque nutriendos scriberet, nonne ab illis omnem exigentiam Monasticæ disciplinam? *Habentes (inquit) alimenta, & quibus regamur, his contenti sumus,* 1. Thimot. 6. Quid amplius ab Anachoretis requireret? Petrus quoque & Jacobus Apostoli, nonne ad omnes Christi fideles scribebant? cùm eos hortabantur, ut essent *sancti, integri, perfecti, in nullo deficientes,* 1. Pet. 1. Jacobi 1. Christus denique, cùm dixit: *Estote perfecti, sicut & Pater vester celestis perfectus est,* Matth. 5. sermonem habuit ad omnes in se credentes, quibus altissimum sanctitatis scopum præfixit, ut omnes qui per adoptionem filii Dei nominamur & sumus, Patris perfectionem æmulemur.

Magna utique cunctis Christianis sanctitatis necessitas indicta est, ne à paterna hereditate tamquam degeneres excludamur. Hactenus sapientissimus pientissimusque Cardinalis. Qui etiam p. 2. §. 3. loquens specialiter de cruce, sui que abnegatione, Christianis omnibus necessariâ, sic pergit: „ Tota vita Christiani crux esse debet & abnegatio, nec quisquam potest redemptionis fructu potiri, nisi per crucem. Hinc necessitas indispensabilis orta est abnegandi semetipsum; quod qui præstare recusat, Christi discipulus esse non potest. *Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, & tollat crucem suam, &c.* Non dicit abnegandam dumtaxat superbiam, crapulam, divitias, possessiones, sed jubet etiam ut abnegemus nosmetipsos, proprios scilicet affectus, & quidquid suggerit & operatur in nobis spiritus Adæ. Hæc omnia profus à nobis revellere debemus, & carnem nostram crucifigere, cum vitis & concupiscentiis suis, vitamque Christi crucifixi in nobis exprimere. Durus est hic sermo carni & sanguini; sed in hoc Christi fides, in hoc salus nostra consistit.

CAPUT V.

Eandem obligationem asserit, probatque D. Basilus.

NON ex semetipso doctrinam illam obligationemque tradidit Cardinalis ille sapientissimus, sed eam ex SS. Patribus, Basilio

Chrysofomo, &c. ferè ad verbum depromptit. Magnus quippe Basilius in ferm. de abdicat. rer. sic habet: *Benignissimus Deus, ut salutis nostra provideret, hominum res duplici vita genere distinxit, conjugio videlicet, virginitateque; ut qui virginitatis ferendo certamini pares esse non possent, hi sibi uxores adungerent. Eadem tamen conditione, ut scirent, eadem ducta, nihilominus temperantia sibi & castitatis, consimilisque modi, in conjugio ac liberorum educatione, ejus quem sancti viri, dum hic viverent, tenuerunt, reddendam sibi rationem. Quales in Veteri Testamento Abraham fuit, &c. Siquidem futurum est omnino ut fructus debite Deo ac proximo charitatis ab unoquoque repetantur; similiterque, ut si quis, cum hoc, tum reliqua precepta violaverit, penas luat, sicut in Evangelio Dominus docet, cum dicit: Qui non odit patrem aut matrem plusquam me, non est meus dignus. Et in alio loco: Qui non odit patrem suum & matrem suam, & uxorem & filios, insuper & animam suam, non potest meus esse discipulus.*

31 Quod autem Evangelica ista precepta ad solos non spectent Religiosos, sic probare pergit: *An non tibi videtur (quaso) matrimonio etiam conjunctis lata fuisse Evangelia? animadvertis itaque aperte jam tibi explanatum, fore, ut à nobis cunctis quicumque in hac vita sumus, ratio repositur, utrum Evangelio paruerimus, necne; non à Monachis modo, ab his etiam qui uxores habuerimus. Etenim qui conjugio sese implicuerit, huic satis fuerit, si incontinentia ipsi culpa remittatur, & femina libido, & una cum ea congressio condoneur. Reliqua verò mandata cum aequè descripta omnibus sint, non est extra periculum, quicumque adversus ea fecerit. Siquidem Christus ipse, cum Patris sui precepta promulgaret, apud eos loquebatur, qui in mundo communem vitam modum sequebantur. Quod si conigit aliquando ut seorsim interrogatus ipse discipulis suis aliquid responderit, aperte ipsis testificatus est: quod vobis dico, omnibus dico. Non est igitur quamobrem tu, qui ad uxorem animum applicare maluisti, perinde quasi de ea re tibi mundum amplecti licium sit, desidia te des, quando eò majore tibi labore contendendum est, attentioreque animi utendum vigilantia, ut salutem invenias; velut qui sedem tibi in mediis laqueis, mediisque rebellium potestatum ditione delegeris, ubi peccatorum assidua ante oculos posita irritamenta habeas, ad qua concupiscenda omnes sensuum libidines tuorum assidue, loco velut emota impellantur.*

32 Quocirca intelligere debes, nequaquam effugere te posse, quin cum diabolo tibi sit delictandum, ex eoque nullo modo victoriam te, sine multis laboribus, pro Evangelicorum preceptorum observatione susceperis, reportaturum. Qui enim (quaso) pugnam cum adversario poteris subterfugere, cum omnino sit jam cum eo intra caveam pugna destinariam conclusus? qua sine dubio unversa est tellus, qua sub amplissimo celi hujusce ambitu continetur; quam quidem ex historia Job accepimus assidua illum obambulatione

ne perustrare, circuireque, quasi rabiosum canem, quarentem quem devoret.

33 Quod si cum adversario inire pugnam non vis, in alium ex hoc ipso mundum commigres oportet, in quo ipse non sit. Tum licebit tibi tuum more cum illo non decertare, & citra periculum ferias indicere Evangelicis dogmatibus. Quod si hoc impetrari non potest, artem eam ascias conveni, per quam scienter cum eo scias delictari. Hanc autem haud dubie traditura tibi divina Scriptura est; ne ex imperitia ab eo superatus, sempiterno igni in perpetuum cruciandus dedare. Atque hac quidem, licet strictim, eorum tamen causam memorata à nobis sint, qui propterea quod matrimonii se vinculis obstringere, licere sibi arbitrantur, Christi preceptorum observationem impune negligere. Nihil profecto clarius, nihil urgentius dici potest: in fermone namque illo ex professo loquitur de preceptis, qua continentur in regulis Evangelicis c. 2. enarratis.

CAPUT VI.

Efficax atque elegans D. Chrysofomi pro eadem obligatione discursus lib. 3. advers. vituperat. vitam Monasticam c. 2. Nervosa etiam sententia Concilii Aquisgranensis, sicut & D. Thoma de Villa-nova pro eadem.

34 Obligationem regularum c. 2. enarratarum, tam in Saecularibus, quam in Religiosis, autem hisce verbis Chrysofomus l. 3. adversus vituperat. vit. Monast. c. 2. comprobatur: *Fallis te ipsum profusus ac decipis, si putas aliud à secularibus viris, aliud à Monachis requiri. Hac enim ferè sola est in utroque vita genere differentia, quod illi quidem se matrimonii vinculis constringunt; hi vero his liberi perdurant. In reliquis verò communis atque eadem ab utriusque vite totius ratio requiritur, eisdem proculpis pena una omnibus debetur: nam qui fratri suo irascitur sine causa, sive ille secularis, sive Monachus fuerit; Deum similiter offendet. Atque is qui mulierem respicit, & concupiscit eam, quolibet in vita statu fuerit, eadem adulterii plectetur pena. Rursus qui jurat, sive hoc, sive illud fuerit, pari omnino pena subiacet. Neque enim Christus, cum de his monita ederet, legesque statueret, ita distinxit, ut diceret: Siquidem is qui jurat Monachus sit, à malo jusjurandum est; sin vero Monachus non fuerit, non jam à malo est; sed absolute omnino dixit: Ego autem dico vobis, ne juratis penitus.*

35 Argumentum istud ceteris deinde Evangelicis regulis supradictis applicans, sic pergit: *Rursumque cum diceret: Vae ridentibus, non addidit Monachis, sed absolutissimam sententiam de omnibus tulit. Atque idem in ceteris mandatis suis maximis & admirandis fecit. Cum enim dixit: Beati pauperes spiritu; beati qui lugent; beati mites; beati qui esuriunt & sitiunt justitiam; beati misericordes; beati pacifici; beati qui persecutionem patiuntur propter iustitiam.*